

en Slags Almisse, vilde det ikke være ganske ueffent, om man en Gang bestemte sig til at gaa den modsatte Vej, nemlig at lade være at kræve og lade Folk beholde deres Penge. Jeg synes ikke, at det var ganske urimeligt at gaa den Vej i Stedet for den, man mere og mere er kommen ind paa, at opkræve og saa bag efter at uddele. Nu er Stillingen den med Hensyn til disse to Lovforslag, som allerede i Fjor forelaa for dette Ting, at for os stiller det sig saaledes, at det er Afgifter, som ere ganske urimelige, og som der ikke er Grund til, særlig for Halvprocentens Vedkommende, i nogen Maade at opretholde længere. Og vi have tillige den Mening, at det Forslag, vi have tilladt os her at indbringe, og som ogsaa forelaa forrige Winter, er affattet i saa moderat en Form, at man vanskelig kan tænke sig denne Sag fremtræde mere beskedent, end Tilfældet er her. Naar saa dertil føjes, at Halvprocentafgiften jo i Virkeligheden er en gammel Krigsskat fra 1810, altsaa oprindelig af ganske midlertidig Natur, som har hvilet paa Landbruget i den lange Tid, syntes Øjeblikket at være kommet til, at man kunde gøre den ringe Indrømmelse, som Forslaget gaar ud paa at kræve. Jeg skal tilføje, at jeg tror, man derved i Virkeligheden i ikke ringe Grad vil støtte Real-krediten her i Landet. Der foreligger paa Tingets Bord et Andragende, hvori det stærkt hævdes, at der bør arbejdes hen til ved ny Love, at man undgaar Tvangsrealisation. En af Hovedgrundene til, at Tvangsrealisationer med deres beklagelige Følger ere saa almindelige her i Landet, tror jeg er de ganske overordentlig urimelig høje Udgifter, der haade i Form af Stempling og Afgifter til Statskassen hviler paa Salg af faste Ejendomme, og jeg vilde meget beklage, om man ikke en Gang vilde naa til en Forandring heri. Jeg mener derfor, at det kunde være ret hensigtsmæssigt alligevel at behandle den Slags Forslag. Jeg har dog en meget ringe Tillid til, at det vil finde Sted denne Gang. Jeg tror, man mener, at den anden Vej er bedre, den, at tage og igen give, som jo ganske vist ogsaa har visse af Verdens store Statsmænd for sig, idet allerede Oldtidens vise have anbefalet at tage fra Folk alt, hvad de have, fordi de saa blive dobbelt glade, naar man giver dem noget igen, selv om det kun er lidt. Om det alligevel er det mest praktiske nu om Stunder, kan være en omstridt Sag. Med disse Ord vil jeg anbefale dette Lovforslag, som jeg synes i sit Indhold i Virkeligheden er overordentlig be-

skedent, til velvillig Overvejelse af det ærede Ting.

Finansministeren (Lüttichau): Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Sauridfen) er jo ved de Bemærkninger, hvormed han nu ledsagede Lovforslaget, kun meget flygtig kommen ind paa en Undersøgelse af denne Stats Karakter og Begrundelse. Han har rent ud betegnet den som urimelig. Det skal jeg lade staa hen. Under de Forhandlinger, der tidligere ere førte her i Salen, og som det ærede Medlem henviste til, har det ogsaa til Overflødighed været gjort til Genstand for Debat, hvor vidt Statten i sig selv kunde betragtes som begrundet i Sammenligning med andre Statter. Man har imidlertid ved disse Undersøgelser bevæget sig paa et usikkert Terrain og er da heller ikke kommen til nogen virkelig Forstaelse eller Overensstemmelse. Jeg skal alene af den Grund ikke heller nu komme ind paa at bestæftige mig med det til Grund for Statten liggende, paa Spørgsmaalet altsaa om, hvorvidt det kan siges, at den er særlig godt begrundet i Skattehernes Evne til at bøde Skatten eller ej. Ikke heller finder jeg Anledning til at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Stat kan siges at trykke Landbruget haardere end andre. Der er af de ærede Forslagsstillere ikke gjort Stel i denne Stat mellem Landbruget og Købstadbruget, alle ere her behandlede ens, og derved er jo Lovens Karakter som en særlig Agrarlov ogsaa tagen bort fra den. Jeg vil derfor ganske lade det staa hen, om Landbrugerne, idet de have peget paa og oftere peget paa denne Stat — jeg har selv været til Stede ved Forhandlinger, hvor denne Stat har været under Drøftelse — som en, der burde affattes, nu kunne siges at staa paa samme Standpunkt, naar der kunde være Tale om Skattelettelse paa dette eller andre Punkter, og om da netop Valget vilde træffe den her foreliggende Stat fremfor andre. Derimod finder jeg særlig Anledning til at udhæve Stattens fistale Betydning, og det vil vist ikke være overraskende for de ærede Forslagsstillere, at jeg fra mit Standpunkt udtaler, at man maa have den største Betænkelse ved at stride til Affæffelsen af denne Afgift saa vel som af den Stat, som der i det foregaaende Lovforslag, der her var under Behandling, var Tale om. Det Beløb, som nu opkræves som Halvprocentafgift ved Køb og Salg af faste Ejendomme, udgør jo efter Overflagens og efter Budgetteringen, udtaget af de sidste 5 Aar, 660,000 Kr. Nu er det ganske vist, at